

[Niels Helveg Petersen]

delig mindre end skønnet. Til gengæld er det også tydeligt, at det meget høje renteniveau og den meget store udenlandske gæld er en kolossal belastning på vores betalingsbalance i år og i de mange, mange år frem i tiden, hvor vi skal forrente den gæld, som er opsamlet.

Når der midt i mørket alligevel er lyspunkter, har det sammenhæng med økonomisk-politiske beslutninger, som er truffet her i Danmark i 1979 og i 1980. Det startede med devaluering fulgt op af, at man tog energiprisstigningerne ud af dyrtidsreguleringen og fjernede dyrtidsportioner. Det fortsatte med beslutningerne i maj 1980, og jeg vil godt nævne det, som er hovedelementerne i det, der blev besluttet i maj 1980.

Et vigtigt punkt er en afdæmpning i de offentlige udgifters stigningstakt; for statens vedkommende således, at vi på vare- og tjenesteposterne befinder os på nul, for kommunernes vedkommende således, at realstigningen begrænses til 2 pct. i år og yderligere skal begrænses til næste år.

Bestræbelserne for at afdæmpe udviklingen i de offentlige udgifter er pinefulde. Det har jo vist sig, bl.a. i dette års diskussioner, at når vi fik fat i konkrete områder, var det ikke altid, at den politiske enighed om at gennemføre offentlige nedskæringer var nær så stor i praksis, i lovgivning, som når man kunne nøjes med at stille tal op på papir.

Men denne afdæmpning af det offentlige udgiftspolitik må fortsætte i de kommende år. Det er efter radikal opfattelse helt nødvendigt, at den fortsætter. Tilsvarende er det også vores opfattelse, at neddæmpningen i det private forbrug må fortsætte. Neddæmpningen blev meget kraftig i 1980, og den fortsætter i 1981. Der er ikke realistiske muligheder for, hvis vi skal løse andre dele af vore økonomiske problemer, at slippe det mål, at det private forbrug fortsat må bære en væsentlig neddæmpning, at der lægges et kraftigt lag over.

Et tredje element i den økonomiske politik må være at stimulere produktion og beskæftigelse, og i den situation, vi befinder os i, gøres det bedst ved både – nødtvungent, vil jeg sige, men nødvendigt – at stille billige lånemuligheder til rådighed for erhvervene og ændre nogle af de grundlæggende skatteregler for vore erhverv. På dette punkt gennemføres i denne samling en væsentlig re-

form af aktiebeskatningen. Jeg tror, det er et meget væsentligt led i en økonomisk politik, der sigter mod at åbne mulighed for kapitaltilførsel til erhvervene, at gennemføre denne ændring i aktiebeskatningen, som vil tage et meget stort skridt i retning af at ligestille beskatning af aktier med beskatning af obligationer.

Jeg er overbevist om, at den ændring, der sker på dette punkt, i løbet af nogle år vil betyde, at det danske aktiemarked bliver betydelig mere interessant, og at der ad den vej vil kunne tilføres erhvervene ny anlægskapital i større omfang, end man har været vant til i mange år.

Det hører også med til denne side af den økonomiske politik, at der sættes stærkt ind med støtte til forskning og udvikling i den private sektor. Det gøres ved en lang række foranstaltninger: information, støtte til produktudvikling og en række andre erhvervs-politiske tiltag, som må udvikles yderligere også i de kommende år.

Et fjerde punkt i den økonomiske politik, som blev indledt, er forsøget på at effektivisere og forbedre arbejdsmarkedspolitikken. Jeg vil sige, at det er nok den vanskeligste, men nok også den vigtigste side af den økonomiske politik i øjeblikket. Når den er vanskelig, er det åbenbart for alle, at det hænger sammen med et ledighedsniveau, som er langt højere end det niveau, vores arbejdsmarkedspolitiske instrumenter egentlig er skabt til at håndtere. Vores arbejdsmarkedspolitik er skabt under andre vilkår end dem, der gælder i dag. Den er skabt under den fulde beskæftigelse, har aldrig været tiltænkt at bære byrden af ledighed i det omfang, som vi kender det, desværre, og det giver anledning til mange problemer, mange tilpasningsproblemer, eller skal vi sige en betydelig grad af mangel på tilpasning til de store ledighedsproblemer, vi står over for.

Jeg vil også for vores del sige, at vi er ikke tilfredse med, hvad der er nået på arbejdsmarkedspolitikens område. En del er sket, men mere bør ske i de kommende år. Vi lægger vægt på, at der for arbejdsmarkedspolitikken ikke kun bliver tale om, at vi justerer med ændringer, men at vi også nu sætter kræfter ind på at tegne linjerne for en langsigtet arbejdsmarkedspolitik, der er bedre egnet til at tage vare på de problemer, som